

1

2018 – Paříž, Francie

Na tváře měl vždycky dobrou paměť. Znamý obličej dokázal během okamžiku rozpoznat i mezi tisíci lidmi na rušném náměstí, i když ho třeba už dlouhá léta neviděl.

Z odrbaného gauče ve špinavém pařížském bytě Aydin sledoval portréty mužů, které se jeden po druhém míhaly na blikající televizní obrazovce. Ten dokumentární film měl být o mladých džihádistech, chlapcích ze západní Evropy, kteří odjeli na Blízký východ bojovat za svou víru. Zatím však viděl jen grázly, co se s pomocí zbraní a bomb snažili naplnit nějakou svou násilnickou fantazií. Dohnala je k tomu nuda?

Věděl jen to, že tihle muži nepředstavují pro Západ opravdový problém. Ti nebyli tak slabomyslní, aby se nechali zblbnout a připárali si na prsa plastickou trhavinu. Tváře skutečných teroristů zatím v televizi neukázali. Miliony diváků neměly vůbec tušení, o koho se jedná. Aydin to však věděl. Byli to totiž ti, kteří stvořili jeho a jemu podobné. Ti, kteří mu říkali, co má dělat.

Vtom se na obrazovce rozzářila mnohem známější tvář. Pod zrnitým portrétem se objevilo mužovo jméno i „titul“, ta slova však zdaleka nevystihovala celou náplň jeho práce. „Azíz al-Addád, velitel výcviku mládeže“. Pro Aydina a jeho bratry to byl prostě *Učitel*. Aydin už televizi neslyšel, protože ho zaplavila vlna vzpomínek, které v něm ten usmívající se obličej probudil – jeho úsečné rozkazy, plivání jedu. Aydin náhle znovu uslyšel Učitele, který mu s vypoulenými očima prikazoval, co má udělat. Jinak ho Aydin ani neznal.

Roztřeseně vypnul televizi.

O několik minut později už procházel ulicemi města. Čtvrť Clichy-Sous-Bois se nacházela jen několik kilometrů od nejvýznamnějších dominant Paříže, v téhle díře si však Aydin připadal jako v jiném světě. Bylo to místo, kde se střetávaly různé kultury. O Paříži se mluví jako o nejromantičtějším městě světa, nic takového však kolem sebe neviděl – všude jen rozklad, bída a násilí, které bylo příčinou i řešením většiny problémů.

Se sklopenou hlavou minul partičku černošských mladíků. Jestlipak si váží toho, že už nejsou hlavním terčem zloby bílých v hlavním městě Francie? Tuhle úlohu převzali lidé jako Aydin. Za dalším rohem přistoupil k autu, kolem kterého už za podobných večerů prošel snad desetkrát. Byl to otlučený citroën starší než on sám. V ulici panoval klid. Strčil do rezavého rámu okna kus drátu a vyháčkoval zámek. Během několika vteřin už plný rozechvění seděl za volantem.

Už několikrát za posledních několik měsíců nastartoval toto auto spojením drátů a přitom zopakoval stejnou rituální sérii úkonů. Seděl tam, poslouchal, jak motor hlučně chytá, a uvažoval, že se rozjede do tmy. Ale nikdy to neudělal. Pokaždé motor zase zhasl, vrátil dráty na místo, a než z vozu vystoupil, stlačil kolíčky ve dveřích dolů.

Uvažoval, komu auto asi patří. Má dotyčný tušení, že se mu do něj někdo vloupal? Vozidlo stálo vždycky na stejném místě, zrezivělá karoserie pokrytá tlustou vrstvou prachu. Bylo jasné, že se už nějakou dobu nehnulo z místa. Jeho majitel možná zemřel nebo se přestěhoval a tu mizernou plechovku tady nechal.

Z myšlenek Aydina vytrhl pohled na dva muže, kteří proti němu kráčeli ulicí. Ve tmě nedokázal rozlišit jejich rysy, ale stejně měli hlavy zakryté kapucí. Jak se blížili, Aydinovi se zrychloval tep. Nešlo o strach nebo o zlé tušení, jeho tělo se jednoduše chystalo na možné ohrožení. Zařadil jedničku, uvolnil ruční brzdu a pevně sevřel volant v ruce. Když muži procházeli pod pouliční lampou, oranžové světlo jim na okamžik ozářilo tvář, a Aydin se vyhnul jejich pohledům. Vědí, na koho se dívají? Horečně uvažoval, jestli má šlápnout na plyn a vyrazit pryč, ale muži nevzrušeně pokračovali dál a znovu zmizeli v temnotě.